

KIS HATAP

NELLIKE PARIPÁJA. (Lásd a 295. l.)

A TOLVAJ TANYAJA,

vagy:

Hogy jutott Imre és Kláríka bajba.

(Vége.)

MEGINDULTAK tehát s minél közelebb jutottak, annál inkább csökkent bátorságuk. Mikor már alig harmincz lépésnyire voltak, egy bozontos nagy kutya ugrott elő s mérgesen ugatva rohant feléjük, úgy hogy nagy sikoltozásba törtek ki s azt sem tudták, merre fussanak.

„Vissza helyedre, Bodri!” kiáltá a férfi a kutyának s ez engedelmeskedett ugyan, de még mindig mérgesen morgott és folyton szemmel kísérte a gyermekeket.

Az a férfi, kihez most már egészen közel jutottak, nem épen fiatal ember volt, borzas hajjal és szakállal, durva és szakadozott ruhába öltözve. Arczán valami kellemetlen, fenyegető kifejezés ült s durván ráförmedt a gyermekekre:

„Kik vagytok? Mit kerestek itt?”

Kláríkanak nagy kedve lett volna rögtön elfutni; de Imre erősen tartotta kezét. Imre bizony maga is meglehetősen szepegett, de iparkodott mégis lehetőleg bátornak látszani. Elmondá röviden egész történetüket és hogy most legnagyobb bajuk az, hogy a csónakot a víz elragadta.

„Ugy kell nektek!” felelt a borzas férfi gorombán. „Minek jöttetek ide! Miért háborgattok engemet. Talán azért rejtöztem ide, hogy még itt se legyen nyugtom?”

„Hiszen mi azonnal elmegyünk,”

szólt Imre. „Azért jöttünk ide, hogy kölcsön kérjük azt a csónakot.”

„Miféle csónakot?”

„Azt, a melyik ott a partnál meg van kötve; bizonyosan a magáé. Néhány óra mulva visszakapja.”

„Abból semmi sem lesz. Takarodjatok innen. Egy óra mulva itt ne lássalak a szigeten, mert különben kikaptok. A csónakot nem adom; a ti dolgotok, hogy mentek át a vizen.”

A két gyermek kétségbeesetten fordult vissza a part felé, midőn néhány másodperc mulva az idegen hirtelen utánok kiáltott, mintha mást gondolt volna.

„Megálljatok, gyermekek. Jöjjetek ide vissza!”

Ezuttal már nem beszélt oly durva hangon s még mosolyogni is erőlködött. A gyermekek félénken, lassan közeledtek s végre oda értek a kunyhó ajtajához. Itt egy perczre habozva megálltak s Kláríka azt sugá Imrének:

„Nem szökhetnénk oda a csónakhoz?”

„Hasztalan kísérlenők meg; bizonyosan utólérne s akkor még rosszabb sorsunk lenne.”

„Nos, mért nem jösztok beljebb?” kérdé az idegen vigyorogva. „Csak beljebb! Hm! Milyen szép ruhátok van. a kisasszonynak selyem zubbonykája? Hm!”

„Szökjünk! szökjünk innen?” suttogá Kláríka mindinkább ijedezve.

„No, ne féljete, nem veszem el szép ruhátokat. Nem bántalak. Miért is bántanálak? Csak jöjjetek be. Nem

keil
zony
biz'a
kuny
büsz

Klári
men

ott.
nagy
pénz
csak
resni
ben
majd
borra
addig

haza
szólt
vissz

öh.
adha
Dun
Most

beta
riká
tót s

hely
látta
be e
mek
volt.

kell ám olyan finyásnak lenni. Ez bizony nem valami fényes palota, nem biz'a; csak afféle szegény embernek való kunyhó; de azért nem kell ám oly büszkén lenézni, kedves kisaszony."

"Én nem vagyok büszke," szolt Klárrika hebegve; "de haza akarok menni."

"Haza? És hol van az?"

"Berekfalván."

"Nem ismerem, soha sem jártam ott. Hanem bizonynyal szép hely, van nagy kastély, ugy-e? Aztán van sok pénzük; meglátszik rajtatok is. No, most csak jöjjetek be; majd fog valaki keresni s örülni fogok, ha ép egészségben visszaadhatlak benneteket. Talán majd kapok gazdag apátoktól egy kis borraivalót, a miért jól gondotokat viselem addig is."

"De ha vissza akar minket juttatni haza, mért nem adja ide a csónakot?" szolt Imre gyanakodva . . . "Rögtön vissza küldöm, ígérem."

"Meghiszem! Hanem a csónakot . . . őh . . . azt nem adhatom . . . hogy is adhatnám? Két ilyen kis gyermeket a Dunára ereszteni! Azt nem szabad! Most csak jöjjetek be."

Ezzel karon fogta Imrét és inkább betaszítá, mint vezeté a kunyhóba Klárrikával együtt; aztán rájuk zárta az ajtót s ott hagyta őket.

A kunyhó belseje a legpiszkosabb hely volt, melyet a gyermekek valaha láttak; szűk, kicsiny ablakán alig fért be egy kis világosság, s a mit a gyermekek ott bent láttak, az nagyon furcsa volt. Össze-vissza hányva rakáson he-

vert mindenféle portéka; drága ruhadarabok, ezüst kanalak és gyertyatartók, ezek mellett lószerszámok, vásznak stb.; nyilván való volt, hogy ez csupa összerablott portéka, melyet a tolvaj itt rejteget.

Hanem Imre és Klarika sokkal inkább meg voltak ijedve, hogysen most erre ügyelhettek volna; félénken tekintettek ki a szűk ablaknyíláson s azon töprenkedtek, hogy most már mi lesz belőlük? Itt megöli vagy éhen veszti őket az a vad ember? Sokáig mély csend uralkodott a kunyhó körül, egyszerre azonban ismét nyílt az ajtó s belépett gazdájuk, kezében egy tálat és két darab kenyeret hozva.

"No's kis vendégeim, mért bámultok rám olyan ijedten? Hát bántottalak én? Nem biz' én, világért sem! Nem is bántalak, kivéve, ha talán szökn akarnátok. Én csak hiven őrizlek titeket, míg valaki jön és hazavisz. Aztán majd otthon nem mondhatjátok, hogy rosszul tartottalak . . . nem bizony . . . pompás vacsorát készítettem számotokra, jó paprikás hust, itt van, egyetek. Aztán ott a sarokban van szalma, feküdjetek le szépen és aludjatok. Jó éjszakát."

"Jó éjt, vén gazember!" szolt Imre, mikor a hazigazda kint volt és ismét rájok csukta az ajtót.

Hanem vacsorájukat utoljára is megették, mert éhesek voltak s aztán a fáradtságtól, izgalomtól elnyomva, lefeküdtek a szalmára. Eszökbe jutott a jó puha ágy otthon, a kedves mama esti bucsucsókja, — s nagyokat sohajtoztak, míg végre szemeik lecsukódtak.

Ezalatt pedig kint az öreg ember elégedetten dörzsölte kezeit s vigyorogva tekintgetett a gyermekek börtöne felé. Mert Imrének igaza volt, hogy ez egy vén gazember. Régota élt ez elhagyott szigeten s kunyhója rendes találkozó helye volt minden betyárnak és tolvajnak a vidéken. Ő maga is eljárógatott éjjelenként lopni s kutyáját is jól betanította mesterségére; a mit előtalált majorokban, falvakban, mindent ellopott és soha sem tudták rajtakapni, mert mihelyt valaki közeledett, a kutya ugatott s ez jel volt arra, hogy a tolvaj meneküljön. A rablott portékát aztán kunyhójába rejté el, melynek létezését senki sem gyanította.

Ez volt az oka, a miért eleinte oly durván elkergette a gyermekeket, kik rejtékére rátaláltak. Hanem azután mást gondolt. Tudta, hogy a gyermekeket keresni fogják és jutalmat tűznek ki annak, ki őket haza viszi. A sajkát, melyen a gyermekek jöttek s melyet a víz elragadott, valahol kifogják és ebből majd azt következtetik, hogy itt a Duna mellett kell keresni Imrét és Klárikát. Bizonyosan annál nagyobb lesz

a jutalom, minél nagyobb lesz a szülők aggodalma. Hogy tehát ürügye legyen, miért nem vitte őket rögtön haza, másnap korán reggel partra vitte a csónakot és kezdett rajta lyukakat vágni. Ha talán jönne valaki a gyermekekért, majd mutatja, hogy ilyen rossz, lyukas csónakon nem mehetett velök a vízre, elébb össze kell a sajkát igazítani.

Reggel napköltekor Imre fölébredt nyugtalan álmából s a mint fölnyitá szemeit, bámulva tekintett szét.

„Hol vagyok? kiáltá ijedten. „Oh! . . . a csónak . . . a sziget! . . .“ és a tegnapi események most még keservesebben nyomták lelkét.

Klárika is fölébredt és csöndesen sir-dogálva gondolkozott szo-

moru helyzetükről. Imre aztán, unva a fogságot, kitekintett az ablakon s megpillantá a vén tolvajt.

„Kérem, nyissa ki az ajtót. Hiszen az szörnyűség, itt bezárva lenni!“

„Ha ígértek, hogy jó viselitek magatokat, kinyitom.

„Oh igen, csak a fák alatt fogunk sétálgatni.“

A tolvaj kinyitotta az ajtót s a

A KIS TANITÓNŐ. (Lásd a 303. l.)

gyermek kimentek. Látva, hogy az öreg a csónakon farag, odamentek, és nézték, mit dolgozik.

„Mekkora lyuk van most a csónak alján,” szólt Imre, ki éles eszű fiú volt. „Tegnap nem volt lyukas, — mért vágta rajta azt a lyukat?”

„Én vágtam rajta a lyukat? én..?” szólt a tolvaj zavartan. „Mi jut eszedbe! Épen igazitom... nem értesz te ahhoz... ugyan már mért csinálnék lyukat a saját csónakomon?”

„Azt nem tudom,” felelt Imre, „de tegnap még semmi baja sem volt

IMÁDKOZÓ ANGYAL. (Lásd a 302. l.)

a sajkának, és most esupa lyuk a fenekére.

„Dehogyan nem volt baja... egészen rossz volt... rossz bizony és azért nem engedtem, hogy mindjárt hazamenjete rajta. Belevesztetek volna a Dunába...

ki kell javítani, az pedig nem könnyű munka, eltart egy hétig is. Hanem egy hét múlva majd szépen hazaviszlek rajta.”

Hát ha Imre segítene?” szólt Klárka. „Imre ügyes fiú, ketten hamarabb elkészülnek vele.”

„Oh, nem gyerek kezébe való a fejsze,” felelt a tolvaj. „Már ezt csak magam végzem; lassan megy, de nem baj, annál jobb lesz. Egy hét múlva otthon lesztek, mondom. Addig itt maradtok.”

Egy hétig itt élni ebben a szurtos kunyhóban, ezzel az ijesztő képű emberrel! Szegény Imrének és Klárikának a köny kicsordult szemökből, — de nem mertek szólni, mert féltek, hogy a vén tolvaj még meg is veri őket, segítve még sem lesz bajukon.

A mint így ott álltak, a tolvaj egyszerre aggódva pillantott ki a folyóra. Gyakorlott szeme már messziről észrevette, hogy egy sajka közeledik alulról s a sajkában két uriasan öltözött férfi evez.

„Menjete be a házba. Gyorsan!” kiáltá a gyermekeknek.

„Mért?” kérdé Imre. „Hiszen csendesen állunk itt, nem zavarjuk. Ott benn oly sötét, oly rossz!”

„Egymásután takarodjatok be, ha mondom,” kiáltott a tolvaj mérgesen.

„De biz' én nem megyek,” felelt Imre bátran; „nem akarok én börtönben ülni.”

„Micsoda! No megállj! Bodri, ide!”

A bozontos kutya rögtön ott termett gazdája mellett és várta a parancsot. A tolvaj pedig a gyermekekre és aztán a kunyhóra mutatott.

„Hajtsd be a házba! Fogd meg!”

A kutya ugatva rohant a gyermek felé s mint jó! kitanított juhászkutya a birkát az ólba, úgy akarta őket a ház

felé szorítani. De Imre és Klárika semmikép sem akartak a piszkos kunyhóba menni, mikor ott kint oly szépen sütött a nap; a kunyhó helyett tehát a part felé futottak s Imre egy nagy galyat kapott föl és azzal tartotta vissza a kutyát. Így kergetőztek sokáig s ezalatt a csónak mindig közelebb közelebb ért a szigethez s a csónakban ülők már látthatták, mi történik a parton, míg a gyermekek nagy ijedtökben nem vették észre, hogy valaki közeledik. Egyszerre ismerős hang üté meg füleiket.

„Hahó! Imre! Klárika!”

Mindketten örömkialtással álltak ki a part szélére s megismerték atyjukat és Feri bácsit a csónakban.

„A papa! Kedves papa! Ide, ide!”

A csónak odaért a parthoz s a gyermekek apja kiugrott és nagy örömeben nem pirongatta, hanem szívére ölelte és csókolgatta őket. Imre és Klárika zokogva borultak jó atyjuk nyakába s csak néhány percz múlva tudta Imre félig-meddig érthetően elmondani, mi történt velök.

Ezalatt a vén tolvaj is nagy bosszusan közeledett feléjük; látta, hogy minden terve dugába dőlt. De mikor már egészen közel volt, lehetőleg nyájas pofát vágott és alázatosan köszöntvén, kezdte hosszasan elmondani, mily jól gondját viselte a gyermekeknek és hogy rögtön haza akarta őket vinni, de a sajkája lyukas, ki kell igazítani . . .

Még tovább beszélt volna, de Imre és Klárika már bent ültek a sajkában s atyjok is utánok sietett, adván a sem-

mireval
talmul,
volt, m
kapni
mögött
vizen s
értek,
közt v
E
csekede
tudom
menni
s hol
lemetle
ezentu
mért
hanem
is eset

tözve,
láttam.
tam H
a ki v
porték
Hollan
H
arról
tej, v
gyöny
legelne
melybe
tokat
sajtot
nyiség

mirevaló tolvajnak egy-két forintot jutalmul, a mi persze épen nem oly sok volt, mint a mennyit a derék czimbora kapni remélt. Hanem míg ő ezen dörmögött, a csónak már messze volt a vizen s nem sokára szerencsésen hazáérték, hol a mama nagy aggodalmak közt várta elveszett gyermekeit.

E naptól fogva Imre soha sem dicsekedett többé Kláríka előtt evezési tudományával. Még közel sem szeretett menni a helyhez, hol a csónak állott s hol mindig eszébe jutott ez a kellemetlen esemény. És a papa szavára ezentul jobban hallgatott, nem fürkészte, mért nem szabad ezt vagy azt tennie, hanem engedelmeskedett és többé nem is esett efféle baj rajta.

HOLLANDI TEJÁRUSNŐ.

(Képpel a 304. lapon.)

BJNYE, ez bizony furcsa; kutya van befogva a tejes bögrékkel megrakott kis kocsiba s a tejárusnő olyan furcsán van öltözve, hogy bizony ilyet még soha sem láttam. Nem is láthattam, mert nem jártam Hollandban. Ez t. i. egy tejárusnő, a ki valamelyik hollandi városban árulja portékáját. (Keressétek meg a térképen Hollandot.)

Holland — máskép Németalföld — arról híres, hogy ott rendkívül sok a tej, vaj és sajt. A lapályos mezőkön gyönyörű tehének tömérdek számmal legelnek s pompás, kövér tejet adnak, melyből aztán különféle, igen jó sajtokat készít a hollandi gazda. Oly sok sajtot készítenek pedig, hogy nagy mennyiségben szállítják külföldre is és ná-

lunk Magyarországon is minden boltban árulják.

A mi tejet pedig föl nem dolgoznak sajtnak, azt a városokban eladják s ez a gazdasszonyok dolga, kik korán reggel mennek be a piacra. Mivel pedig a lovaknak fontosabb dolguk van, tehát izmos nagy kutyákat betanítanak s ezek vonják a tejjel megrakott kis kocsikat. Ha épen el nem kéla tej mind, talán a derék kutya is kap belőle reggelire, — legalább megérdemli, mikor még hámba fogatni is engedi magát, a mi nem tartozik a kutyák kötelességei közé.

NELLIKE PARIPÁJA.

(Képpel a czimlapon.)

NINCSEN lovam, és mégis van
Paripám,
Lovagolok, ha nem lovon:
Csacsikán.

Derék állat az én szürkém,
S oly szelid,
Mihely meglát, már hegyezi
Füleit.

Szereti, ha czirogatom,
Etetem,
S ha ráülök, vigan ballag
El velem.

Nem ragad el, nem is dob le,
Tudja jól:
Kis urnőjét óvnia kell
A bajtól.

Árnyas fák közt szép mezőre
Visz az ut,
Ott kötök vad virágokból
Koszorut.

S ha estére csacsikám el —
Fáradott,
Adok neki jutalomul
Abrakot.

KÉT ANYA. (Lásd a 302. l.)

LŐRIKA
KIVANSÁGA.

OHAJTÓZVA, busan fe-
küdtt Lőrika az ágy-
ban; mellette a széken
könyv, oldalt az ablak-
nál virág volt, de nem
olvasott, a virágban sem gyönyörködött,
hanem elgondolkozott mélyen, míg ha va-

laki be-bejött hozzá, igyekezett hirtelen vidorabb arcot mutatni. Hanem mihelyt magára maradt, rögtön elővette ismét a buskomolyság s ha mamája néha-néha mégis rajtakapta, hasztalan vigasztalá azzal, hogy betegsége majd elmúlik, majd ismét egészséges lesz. Úgy látszik, hogy nem annyira betegsége miatt búsul, hanem valami más nyomja lelkét. És csakugyan így is volt.

Lórika még nem igen régen vidám, egészséges leányka volt, jókedvvel futkosott szerte a kertben és udvaron s talán pajkosabb is volt, mint leánykának illik. De ez még nem lett volna baj; nagyobb hiba volt, hogy Lórika kissé meggondolatlan, könnyelmű leányka volt és semmikép sem szeretett a könyv mellett ülni, tanulni, vagy épen varrogatni, pedig már oly korban volt, hogy mindezekhez hozzá kellett volna látnia. Csak nagy nehezen tudta mamája néha egy-egy félórára a szobába szorítani; de mihelyt nem ügyeltek reá, azonnal kiosont s már kergette a pillangókat a kertben.

Hanem idővel mégis rászorították a tanulásra s ekkor Lórika nagyon szerencsétlennek érezte magát és bizony, nagyon sajnálom, de meg kell mondanom, csak igen kelletlenül forgatta a könyvet, a kötés meg varrás pedig oly lassan ment, hogy bizony nem tudom, hány hónapig tartott, míg egy fél harisnya elkészült, — és az is milyen volt!

Egy szép nyári napon mamájával átkocsizott egy szomszéd faluba látogatóba.

De ott szomorú arcokat találtak, beteg volt a háznál; a kis Ilonka, ki Lórikával körülbelül egyidős volt, már hetek óta ágyban feküdt; betegsége nem volt ugyan veszedelmes, de a jó szülőket mégis nagyon bántotta, hogy leánykájok oly sokáig szenved.

A látogatás természetesen rövid volt s visszamenet a mama sajnálkozva emlegeté:

„Szegény Ilonka, mennyire sajnálom! Hetekig feküdni és nem csinálhatni semmit, az mégis szomorú helyzet!”

Lórika pedig ekkor valami furcsát gondolt. Nem mertte ugyan hangosan kimondani, de magában ilyenformán okoskodott:

„No bizony! Én nem sajnálom Ilonkát, hanem inkább irigylem! Hiszen pompás dolga van, fekszik kényelmesen és nem kell azzal az unalmas tanulással vesződni, nem kell sem kötnie, sem varrnia. Oh, biz' én szeretnék az ő helyén lenni.”

Néhány nap mult ezután a szokott módon, a látogatás félig már feledve volt s Lórika egy délután ismét futkosott a kertben; nagy meleg volt, a kis leány rendkívül fölhevült és megszemjázott s mamája többszöri intése daczára a kútnál frissiben két pohár jéghideg vizet megivott. Estefelé valami szokatlan borzongást érzett tagjaiban s éjjel forró láz lepte meg, úgy hogy sietve orvosért kellett küldeni.

A baj egy-két napig igen komolynak látszott, de az orvos ügyességének sikerült a veszedelmet elhárítani. Hanem mégis az a következménye lett,

hogy a
láz lepte
napról
előre m
fog tart

Ad
tartani, a
nem eg
mellett.

már eny
elmulasz
repótolj
két órá
rágokat
tak neki
addig is
mulattas
valának

szeme
kadtan
vasni, m
mesébe
emelni,
mereven

szemeit
nem tu
hozták
lyek ut
nem ke
napra, h
san, nag

S
ott fekü
gondolt
tértek.

— telje
vétkesse
vesen.

akármir

hogy Lórikát hosszan tartó lappangó láz lepte meg; nem fájt semmije, de napról napra gyöngült és az orvos előre mondta, hogy az bizony sokáig fog tartani, míg a kis leány fölépül.

Addig, míg veszedelemtől lehetett tartani, a jó mama természetesen majdnem egész nap ott ült a beteg ágya mellett. Később azonban, mikor a baj már enyhült, a mama utána látott, hogy elmulasztott dolgait lassanként helyreépítolja, s így Lórikának néha egy-két órát egyedül kellett töltenie. Virágokat raktak elébe, könyvet is adtak neki, hogy olvasással üzze unalmát addig is, míg valaki jöhet hozzá, hogy mulattassa. Oh, ezek szörnyű napok valának! Megkísérté az olvasást, de szeme gyöngye volt és betegségtől lankadtan nem is tudott figyelemmel olvasni, nem gyönyörködött a legszebb mesékben sem. Kezeit alig bírta föl emelni, oly gyenge volt. Csak bámult mereven a szoba tetejére, majd behunyta szemeit és szeretett volna aludni, de nem tudott. Étvágya is elmúlt, hiába hozták a legpompásabb befőttöket, melyek után azelőtt oly nagyon vágyódott; nem kellett. És ez így folyt napról napra, hétről hétre s a javulás csak lassan, nagyon lassan mutatkozott.

S amint ily gyötrelmes helyzetben ott feküdt, eszébe jutott az, a mit akkor gondolt, midőn a beteg Ilonkától hazatértek. Hideg veríték lepte el arcát, — teljesen átérezte ama gondolatának vétkességét s érezte a büntetést keservesen. Oh, mily örömet tett volna most akármit! Mint szeretett volna dolgozni,

tanulni! csak ne kellene dermedten, kábultan feküdni örökké s elzárva lenni a világtól, gyengén, tehetetlenül. Nem kellett most már kényelmes fekvés és sovárologva várta, mikor fog már baja egészen jobbra fordulni.

Ezért volt az, hogy Lórika oly leverten sohajtozott és mégsem merte szomorúságát mások előtt mutatni. Mintha betegsége bűn volna, oly keservesen vádolta önmagát s belátta, mily nagy kincs az egészség és hogy a ki e nagy kincscsel bír, annak nem szabad azt heverésre pazarolni, hanem munkára, tanulásra.

A jó mama végül mégis észrevette, hogy a kis leánynak a betegségen kívül még más baja is van. Addig biztatta tehát, míg Lórika végül mindent meggyónt s bevallá, mily vétkes könnyelműséggel gondolkozott azelőtt. A mama letörle könyeit és szeliden szólt:

„Még nem késő más utra térned; nem sokára fölépülsz e makacs betegségből s akkor hiszem, az én Lórikám egészen más leányka lesz.“

„Oh igen, fogadom, ígérem, kedves jó mamám!“ szólt Lórika.

E naptól fogva nyugodtabban türe betegségét s bár nagyon lassan, de végre visszanyerte erejét és néhány héttel később teljesen fölépült.

És a fogadást, melyet a gyötrelmes betegágyon tett, nem feledte el. Nem gyűlölte a munkát, a tanulást és nem vágyódott a rest tétlenség után. Vigan játszadozni, a kertben, udvaron sétálni ezután is szeretett, de csak pihenőül a végzett munka után és mai

nap, mondhatom, a legderekabb leányka az egész környéken, kit nemcsak szülei szeretnek, hanem mindenki, a ki megismeri.

OROSZ NÉPALAKOK.

(Képpel a 301. lapon.)

„Nagy ur a csár, van sok pénze, de ezért az obsitos katonát mégis üres zsebbel küldi haza,” gondolja a muszka legény; de azért mégis örül, hogy haza

mehet s nem kell többé félnie a káplár botjától.

„A pálinka isten adománya,” gondolja a munkás és ott hagyja a favágást egy félórára.

„Vegyetek gyümölcsöt, az nagyon egészséges,” kiáltja a gyömolcsáros, de azért eladja annak is, akinek megárt.

„Nincs ezüstöm, sem aranyom, de van gabonám s ez többet ér, mert ebből lesz a liszt, a lisztből a kenyér,” gondolja a muszka paraszt és vigan megy szántani.

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILAGBÓL.

— A fűj. —

KIKELETROG sűrűn kél a gabna,
A fűjecske fészket oda rakja,
Fitypalaty! szól hangos örömben
Middön fölszáll magasra a légben.

Megjött a nyár, a buza megérett,
Fűjecskeének tetszik ez az élet,
Kövér magon este, reggel, délbe
Ugy meghízik, alig fér bőrébe.

Addig addig hízik a fűj néni,
Mig a gazda végre megelégli,
„Én szántotam, magot én vetettem,
Aratni is több jogom van nekem.”

Peng a kasza, buza ledől rendre,
Üres tartlón fűjnek nincs menhelye:
Jó életnek drága ám az ára:
Meg'ogják, megsütik vacsorára.

OROSZ NÉPALAKOK.

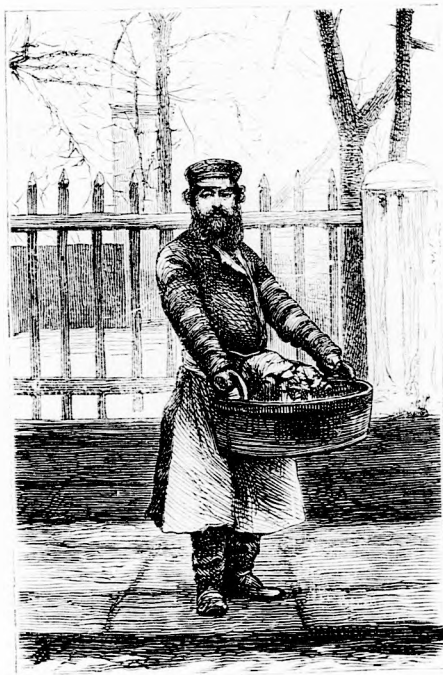
(Lásd a 300. l.)

Őrsítes katona.

Munkás.

Gyümölcsáros.

Muszka paraszt.

HOLLANDI TEJÁRUSNŐ. (Lásd a 295. l.)

Felölős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.